

תכנית המלחמה של יגאל אלון

מחבר: רות לוביץ'.

תאריך פרסום : 26 ספטמבר 1956

מקור: עיתון קול העם.

תמלול קידוד להגהה: גל י.

למרות המצב החמור שנוצר בעקבות האיומים של ממשלות בריטניה וצרפת על מצרים בעקבות הלאמת חברת תעלת סואץ, מאמין האזרח הפשוט בארצנו, שמזימת האימפריאליסטים להצית מלחמה במזרח התיכון תסוכל וכי תמצא דרך לפתור את בעיית הסואץ בדרכי שלום.

אולם השאלה אשר נשאלת ע"י רבים בציבוריות הישראלית היא: התנצל ממשלת ישראל לרעה את מצבה הנוכחי של מצרים, האמנם תיתן ידה לתכנית התוקפנות המערבית במישרין או בעקיפין?

עובדה היא : ההכרזות שהובעו ע"י העיתונות וחוגים פוליטיים שונים לאחר הלאמת חברת התעלה על כך, כי "ישראל לא תוציא את הערמונים מן האש בשביל זרים", מצאו הד חיובי בציבוריות הרחבה בישראל ובעולם, בכל אותם חוגים החרדים לניסיון הקולוניאליסטים לנצל את הסכסוך הישראלי-ערבי לטובתם הם, במסעם הנוכחי נגד מצרים. אף רדיו קהיר שיבח בשעתו את עיתון "דבר" על הופעתו הנכונה בשאלה זו. רבים ראו שעת כושר להתקרבותה של ישראל לעמי אסיה ולעמי המזרח התיכון, אילו הצהירה ממשלת ישראל על תמיכתה בזכותה החוקית של מצרים להלאים את החברה הזרה, הצהרה שהיתה מכשירה גם אה הקרקע להבטחת חופש השייט לישראל.

אולם זהו רק חלק מן המראה הכללי. **עת** דעת הקהל הישראלית מופיעה נגד מלחמה ונגד פעולות צבאיות, אותה שעה ממש, מטיפים החוגים המיליטריסטיים לביצוע תכניות הרפתקניות העלולות להטיל את ארצנו למערבולת דמים.

התכנית ברורה

במאמרו ב"למרחב" ביום 19.9.56, תחת הכותרת "המאבק על הסואץ ותפקידי ישראל", רומז יגאל אלון על אותן תוכניות המתקמות בד-בבד עם דיבורי-הסוואה על נייטרליות של ממשלת ישראל בסכסוך הסואץ.

התוכנית של החוגים המיליטריסטיים מסתכמת ב-2 סעיפים:

(א) להפעיל כוח צבאי על-מנת להעביר אוניות ישראליות בתעלת סואץ.

(ב) לחדש מייד את העבודה בערוץ הירדן, למרות הסכנה שהדבר יכול להביא לידי מלחמה.

את התכנית ההרפתקנית בעניין השייט הישראלי בתעלת סואץ מבסס י. אלון על קווי-היסוד של הממשלה הנוכחית, אשר התחייבה "על פתיחת ים סוף לשייט ישראלי ולמעבר חופשי לאוניות ישראליות לאילת ומאילת". (קווי-יסוד של תכנית הממשלה פרק ג' סעיף 25).

דווקא עכשיו נזכר, משום-מה, י. אלון בקווי-היסוד של הממשלה בשאלה זו. והוא כותב:

"אם ממשלת מצרים לא תתיר את השייט הישראלי בהתאם לחוק הבינלאומי, על ישראל לעשות ככל שלאל ידה על-מנת להגן על ספינותיה. והאחריות לתוצאות תיפול על ראשה של הדיקטטורה הצבאית המצרית", אלוף אחה"ע ממשיך ומסביר ב"פשטות", ש"אין העובדה שמצרים הסתבכה עם ארצות מערב צריכה לכבול את ישראל מלבצע בכוח את מעבר אניותיה בתעלת סואץ".

אותו דבר ביחס לעבודות בערוץ הירדן.

י. אלון יודע שפתיחת העבודה בערוץ הירדן באופן חד-צדדי, ללא הסכם הדדי, עלולה להביא למלחמה עם סוריה ועם כל ארצות ערב. אולם הוא לא נבהל מכך. הוא עושה חשבון "קל וחלק":

סוריה לא תוציא לפועל את איומיה, כי היא חלשה לבדה לעמוד מול צבאות ישראל. מצרים עסוקה בעניני תעלת סואץ, על כן טוב ביותר להתחיל עכשיו בעבודות ערוץ הירדן. מיד! כי זאת השעה: דבריו אלה נשמעים כהד ממש לדברי מציתי המלחמה אשר האיכו זה עתה באידן: זאת השעה הכשרה להשתמש בישראל נגד ארצות ערב, מיסטר אידן אל תחמיץ את ההזדמנות! מסתבר כי יגאל אלון נכון למעשה למלא שירות זה.

הוא רוצה רק בטובת העם המצרי...

כמובן שאין י. א. יכול להופיע בפני הציבור הישראלי ולהצהיר: אני מוכן לשרת את האימפריאליסטים הבריטיים, הצרפתיים, האמריקאיים והאחרים. הוא מבין שהציבור הישראלי סולד מתכניות כאלה, שהוא שונא את הקולוניאליסטים הבריטיים, אדוני ארצנו, לשעבר. הוא יודע שהציבור הישראלי לא יתמוך בשום תכניות הרפתקניות, כי הוא רוצה

בפתרון של שלום בכל השאלות השנויות במחלוקת עם ארצות ערב ובתוכן גם חופש השייט לישראל. לכן מעמיד י. א. פנים של רודף שלום. הוא רוצה להציג עצמו כמסתייג מתכניותיו התוקפניות של המערב על ידי הצגת תכניות משלו, "עצמאיות", תכניות שהן "לטובת העם המצרי", הוא אף כותב: התכניות המלחמתיות של המערב עלולות לסכן את העולם במלחמה אכזרית".... והוא מוסיף: "לישראל אין כל עניין בהתלקחותה של מלחמה רבתי במצרים, אם כי יש לה עניין רב בחילופי המשטר הקיים בה, במשטר ליברלי יותר, למען השלום באיזור, לא פחות מאשר לטובת העם המצרי"

אולם ההצהרה הזו של י. א. איננה בגדר חידוש. לבו הרחב שופע דאגה לא רק לעם המצרי: הוא גם דואג לעם הירדני... על כך, כזכור, הודיע בזמנו, כשכתב שישראל צריכה להתערב בכוח צבאי ו"להשליט בה סדר", אם יתברר, כי הבחירות העומדות להתקיים שם בקרוב, תסתיימנה בנצחון "הכוחות הפרומצריים (קרי: האנטיבריטיים)..."

אך טוב דאגתו של יגאל אלון לעם המצרי מתברר חיש מהר. מאמרו מבהיר במה עוסקים הוא וחבריו בימים אלה.

ההרפתקנים הצבאיים משרטטים מפות חדשות ומסמנים שינויים גיאומטרטיים, לטובת ישראל, כביכול. הם רואים את הנצחון ממש "על כף היד". י. א. כותב: אם תפתח ישראל בחזית בגבול סוריה ולא יחושו המצרים לעזרתה - הרי זה טוב. אולם אם המצרים יחושו לעזרת סוריה הרי זה... מצויין.

הכיצד ?

- כי אז "הרי אין ספק כי בכוחו של צה"ל בזכות עדיפותו האיכותית בנשק ובכוח אדם - בהשתתפותו של העם כולו - לא רק להדוף כל תוקפנות מצרית, או אפילו תוקפנות ערבית כוללת, אלא להנחית עליו מהלומות כבדות העשויות לשפר את מצבה של ישראל מבחינה גיאומטרטית וגם להביא לנפילת משטרו הרודני של עבד א-נאצר ולהגדלת הסיכויים להשגת השלום".

. י. אלון בטוח שהזמן מתאים דוקא עכשיו ל"תיקון מצבה" של ישראל מ"בחינה גיאומטרטית" (קרי: כיבושים טריטוריאליים). הוא כותב:

"אם גם פעולה זו של ישראל תגרור אחריה קשיים בהשגת הנשק הרי לעתים פעולה המבוצעת בסיטואציה בינלאומית נוחה בפחות נשק, עדיפה על פעולה המבוצעת עם יותר נשק בנסיבות בינלאומיות גרועות".

הנה כי כן, זאת היא האמת על ה"נייטראליות" של ממשלת ישראל בסכסוך הסואץ, בימים כאשר האימפריאליסטים מאיימים בהסתערות צבאית על מצרים. זוהי לדעת י. א. הסיטואציה האידיאלית לפעולה צבאית ל"טובת ישראל"...

"השעה המשותפת"

עובדה משמחת: באותו מאמר מגנה יגאל אלין את "חירות". "חירות", אומר הוא, בצדק רואה "כל יום מימות השנה וכל שעה משעות היום וכל הזדמנות מצוייה או בלתי מצוייה - יפה למלחמה". אך מה מסקנתו שלו? לדעתו כשרה למלחמה השעה הנוכחית... ולא הרגיש, כי הנה מצאו אנשי "חירות" והוא, יגאל אלון, שעה משותפת, אחת מ"כל שעות היום", שעה... העלולה להביא לחורבן ישראל!

האמנם חושב י. א. שיצליח לרמות את המוני העם הרוצים בשלום, הדוחים בשאט-נפש את תכניות הפאשיזם הישראלי ולרכוש תמיכתם בתכניות הרוח-אסון אלה שלו?!

אם לא אתכם, אז בלעדיכם אולם לטובתכם

לדעת החוגים ההרפתקניים טוב היה, אילו היו "הזאבים הגדולים" מסכימים לקבל באופן רשמי את שירותם של המיליטאריסטים הישראליים. אולם ארע משהו בלתי נעים - וזו לא הפעם הראשונה. מדינות המערב, אשר מכינות את התוכנית השטנית של "ארגון המשתמשים בתעלת סואץ" אינן רוצות לקבל לחברתם כשוויים בין שווים משרתים מסוגם של שליטי ישראל. הן רק מוכנות לקבל את שירותם ללא תשלום. וי. א. עונה: נלך בלעדיכם "נפעל בכוחות עצמנו"...

מובן מאליו: הזאבים לא נתבהלו מן ה"איום" הזה. להיפך: הם מוכנים לברך על פעולות מסוג זה. אדרבא, יעשו המיליטאריסטים הישראליים את השירות הטוב למען בריטניה וצרפת. הבריטים מוכנים להלחם במצרים עד אחרון חיילי ישראל... שהאחרים יילחמו למען האינטרסים שלהם - הרי לנוהג זה הם רגילים עוד מן המאה ה-19...

דורש "אמן" של מפ"ם

כל שעה העוברת ללא התנגשות דמים נראית לו, ליגאל אלון, כשעה אבודה בחייו. מתווכח הוא לכן עם מ. בנטוב, ממנהיגי מפ"ם, ומוכיחו על שהצהיר שאין לה, לישראל, בשעה זו לעשות צעדים העלולים לסכן את המצב שנוצר בזירה הבינלאומית. אפילו תמיכתה של הנהגת מפ"ם בפעולות "התגמול" החמורות אינה מספיקה עוד, כדי לשאת חן בעיני שותפיה בקואליציה. הם דורשים ממנה תמיכה ללא גבול וללא סייג, אמן לכל תכניות

הדמים של החוגים המיליטאריסטיים השליטים. על חברי מפ"ם ואוהדיה ללמוד ממאמרו זה של יגאל אלון - ולפעול למען לא תיכנע הנהגתם לבקשה-תביעה זו לחתום על תכניות זדוניות ומסוכנות אלה.

הלא תראה את הגיבנת שלך ?

"קל לראות את הגיבנת אצל האחר" - אומר פתגם עממי, המתאים גם לי. א. הוא כותב:
"הכת הצבאית המצרית מנסה להסוות את אופיה הפאשיסטי במעטה של סיסמאות לשחרור לאומי, אולם משטר שאיננו מכבד את הזכויות הלאומיות של העם האחר, איננו ראוי להיהנות מאהדתם של כוחות מתקדמים בעולם כולו וישראל".

האין הדברים אמורים יפה לגבי י. אלון עצמו? הלא תראה את הגיבנת של עצמך?...

וכי מהן תכניותיו של י. א. ? האין הן נושאות בחובן פגיעה חמורה בזכויות לאומיות של עם אחר ? הריהן תכניות כוח ומלחמה, תכניות שאת אופיין הפאשיסטי מנסה הוא לעטות במעטה של סיסמאות על הגנת המולדת, שלום ושיחרור סוציאלי ?

היש להתפלא מן הדבר שמדיניות כזו אינה ראויה להינות וגם אינה נהנית מאהדה של עמי המזרח התיכון ובוהות מתקדמים בעולם כולו ? האין מדיניות זו מרחיקה את ישראל מכוחות השלום והקידמה, אשר מוכנים לעזור לישראל בהשגת השלום עם הארצות השכנות, מוכנים לעזור לישראל כיום, כפי שעזרו פעם, אם אמנם תשונה המדיניות הישראלית הנוכחית.

כאמור, מאמר - קריאה למלחמת-דמים - הוא מאמרו זה של יגאל אלון. אולי דבר חיובי אחד בו: תכניות המלחמה שלביצוען הוא קורא בו, במאמר זה, יזעזעו אולי ע"י גילויין את אותה הציבוריות שעדיין שאננה נוכח העובר : יזעזעוה ויעררוה, למאבק נגד תכניות הרס אלה ; למאבק בעד מדיניות ישראלית חדשה, עצמאית, מדיניות של נייטרליות ושלום ; למאבק בעד שמירה קפדנית על הסכמי הפסקה האש ושבתת הנשק ; בעד צעדים ישראליים קונקרטיים לקירוב ענין המו"מ והסכם השלום בין ישראל לשכנותיה.

העם לא ילך אחריו!

י. אלון בונה את תכניותיו המלחמתיות על כך "שהעם כולו יתגייס" במלוא המסירות והנאמנות לביצוען.

אולם הוא עושה את החשבון בלי בעל-הבית.

עמנו לא ילך אחרי תכניות מלחמתיות! עמנו רוצה בשלום, בבטחון המדינה. הוא אינו רוצה שבניו ייהרגו על הגבולות. עמנו שואף לפיתוח כלכלי ותרבותי, רוצה לעבוד וליצור, בקיצור - עמנו רוצה בשלום. הוא רוצה במולדת שתהיה אם טובה לבניה, תספק את צרכי האדם והאזרח.

והעם למד ולומד לדעת מנסיונו זה שנים : המכשולים אשר נערמו על ידי האימפריאליסטים בין ישראל וארצות ערב, לא יוסרו על ידי מלחמה, על ידי שפיכות דמים, אלא על ימ חיסול השפעת האימפריאליסטים ועל ידי מו"מ והסכם שלום עם ארצות ערב.

הדרך האחרת, דרך הפעלת כוח, אבד עליה כלח. בתקופתנו - הנסיון של ימינו אלה מוכיח זאת - אין בכוחם של מיליטריסטים בישראל לעשות יותר, מאשר חבריהם לדעה בארצות אחרות, בהן הם אף חזקים פי כמה. ההתפתחות מסביב לסכסוך סואץ מראה מחדש שבתקופתנו אנו, כל מלחמה או פעולה תוקפנית תעמוד בפני משפט של דעת הקהל בעולם ועושיהן יוקעו ויבודדו בזירה הבינלאומית.

למדים מנסיון גדול זה, ישאבו גם המוני עם ישראל כוח ויתגייסו לכן במלוא כוחם לא לביצוע תכניותיו של יגאל אלון ושותפיו, אלא לסיכולן של תכניות הרפתקניות והרות-שואה אלה"